

מכ"מ'הרגלים הצרפתי

מכ"מ'הקרקע חודר ומשתרש יותר ויותר בהוי היום-יומי של יחידות החי"ר, באימוגן הטקטי ובהרגליהן הטכניים. על-כליפנים, כך הוא הדבר ב"מנין הראשון" של הצבאות — אלא שבאחדים מהם מכשירי-המכ"מ הם מתוצרת עצמית, ואילו באחרים שאולים הם מ"אחד הגדולים" — ארה"ב או בריה"מ. צבא-צרפת נמנה על הראשונים. מכ"מ'הרגלים שלו הוא ה"ראזורה" — (RADAR SURVEILLANCE RApprochée) — היינו, "מכ"מ לתצפית-מקרוב". אין הוא זקוק לגנרטור, הודות לטרנזיסטור רים והמצברים שבו — ועל כן הוא קל יחסית.

דפי חי"ר

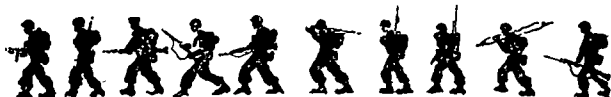

"סירת-גב" גרמנית

בארצות מרובות נהרות ונחלים בולטת שאלת היכולת לחציית מכשולי-מים, כאחת הבעיות הטקטיות העיקריות, לא רק של השריון אלא גם של החי"ר. השאיפה היא כפולה: לקלות אמצעי-הצליחה וליעילותו. צבא מערב-גרמניה סבור כי זכה להישג ניכר: סירת-הגב המתקפלת החדשה שלו, העשויה כולה "עור" סינתטי, מושתתת על "תחתית" מוקשית מאותו חומר עצמו — במקום רצפת-העץ, שהיתה נהוגה בסירות מעין אלה. הדבר מאפשר חסכון של 50 אחוז במשקל, כך שמשקל הסירה 30 ק"ג בלבד. אך הנפה כה קטן, שחייל אחד יכול לשאתה על גבו. זאת ועוד: ה"עור" המלאכותי עמיד יותר מבד-הגומי, שהיה נהוג לרוב בסירות מסוג זה. מנפחים את הסירה באמצעות משאבה קטנה, אך גם החייל מסוגל לנפחה בעצמו. הסירה נושאת שניים-שלושה אנשים, מתאימה לסיור שטחיים, שליחיות וכדומה. אין היא מתאימה להעברות אנשים וציוד בהיקף ניכר; זרם המהיר מ-1½ מ' לשניה מכביד על תנועתה.

שניים-שלושה אנשים יכולים לשאתו ואין צורך ברכב כבד. כתוצאה מכך אינו רתוק לכבישים וניידותו בשטח רבה. הפעלתו מהירה יותר, וממדיו הקטנים מכבידים על גלויי על-ידי האויב. מתכוננים להתקינו בתוך רכב זהלי — משם אפשר יהיה לנצלו הן לתצפית הכוללת על שדה-הקרב והן לגילוי עצמים ומטרות שבקרבנותו. מדי הופיעם במהלך הקרב. שני חלקיו של המכשיר מותקנים כל-אחד בתיבה-מטלטלת, בעלת כתפות: — האחת, בת 21 ק"ג, מכילה את המנגנונים; והאחרת, בת 23 ק"ג — את המצברים. המכ"מ מורכב על חצובה שגובהה בערך 1½ מטר — או שהוא מוצב סמוך מאוד לקרקע, כדי להקל על הסוואתו. טווחו — כ-5 ק"מ לגבי גילוי רכב. אדם עומד ניתן לגילוי במרחק 3-4 ק"מ, ורובץ — כ-1.5 ק"מ. המכשיר רגיש אך מעט "לחסימה". הוא עשוי לשמש גם בתפקיד נגד-סוללתי לגילוי מרגמות.

קלותו ותכונותיו הטכניות מסגלות אותו לפעולה גם ביהדות קדומי ניות זב"ת, תרזים" לתוך שטח-אויב — שכן הנהו "מכ"מ-רגלים" מובהק, סבורים שהוא מתאים ביותר לשמש ברמת הגדוד — ואילו לפלוגה ואף למחלקה (וכן לרכב-סיור) פותחו כבר מכשירים עוד-יותר קלים.

מקלע רב-תכליתי חדש

מקלע זה, בעל קצב-האש הגבוה, הוצג לאחרונה בבטלסבארי אשר באנגליה. הכלי מיועד להחליף את המקלע הקל הכיתתי ואת המקלע הפלוגתי, להשלים ולהחליף את המקלע הבינוני. המקלע מכונה G.P.M.G. (General Purpose Machine-Gun) שפירושו: מקלע רב-תכליתי.

כרגיל נמצא המקלע בשימוש הכיתה — כמקלע קל; אך ניתן להסיבו למקלע-בינוני על-ידי תוספת אבזרים הנמצאים בפלוגה (ולא עם המקלע).

קיימים סיבוכים טכניים במתן-האש במקלע, בגלל כוונת מסובכת למתן אש-מאומצת וטכניקה מסובכת של צידוד באש-מאומצת. כתוצאה מתכונותיו אלה יוכל רק מפקד הכיתה עצמו לבקר את אש המקלע.

יש להניח שבאם תוטל על המקלע משימת אש-מאומצת (לרוב במשימות אש-סכנה), יהיה הוא מכוון להגנת הזית הפלוגה הסמוכה. אז יוצר מצב בו המ"כ שבכיתתו נמצא המקלע יאלץ לבקר את אשו, הניתנת לגזרת פלוגה אחרת, ודבר זה ימנע ממנו בקרת-האש וניהולה בכיתתו הוא.

„חופר-שוחות נפיץ“ לפרט

כידוע, חייב הרגלי של זמננו להיות גם נמיה וגם חפרפרת. לשני התפקידים נחוצים לו, לא רק אימון והסגלה — אלא גם אמצעים. צבאות העולם „שולרים את הראש“ בבקשת אמצעי-התחפרות אישיים מהירים, נוחים ותכליתיים. בצבא ארה"ב נכנס עתה ל„בחני-שירות“ התקן המכונה „חופר-שוחות אוטומטי נפיץ“. משקלו כ-450 גר,

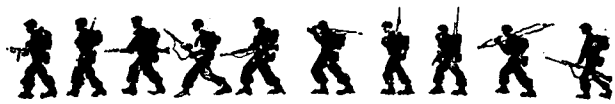
אורכו קרוב ל-18 ס"מ ועוביו כ-5 ס"מ, והוא מורכב שני חלקים: קודח-חור, לפתיחה במלאכה — והתקן-פיצוץ לחפירת-שוחה. את התקן-הפיצוץ יש לדחוק לתוך החור הקטן — והוא מתפוצץ תוך 30 שניות. עומק ה„לוע“ שיוצר יהיה בין חצי-מטר ל-80 ס"מ, הכל לפי סוג הקרקע, וקוטרו כ-60 ס"מ. לפי מה שנמסר, מיטיב ההתקן לפעול בקרקע קשה וסלעית, בסוגי-הקרקע הדומים לחימר או באדמה קפואה-מקור.

התחפרות חפוז

לנושא ההתחפרות החפוז קיימים פתרונות משביעי רצון לשני סוגי קרקע בלבד. בסלע הומוגני משתמשים כיום במקדחי „קוברי“ ובאדמה רכה באבזרי חפירה סטנדרטיים. הבעיה לה לא נמצא פתרון מניח את הדעת עד כה, היא מציאת אמצעי אשר יבטיח התחפרות יעילה ומהירה על-ידי חיל-הרגלים, בקרקע קשה ובקרקע מעורבת באבנים ובשברי סלע.

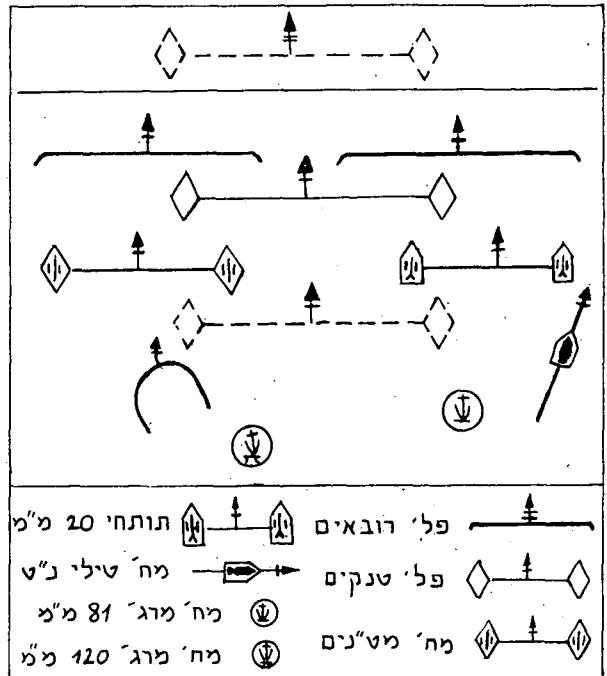

כעת נמצא, כנראה, הפתרון במערכת-כיתוש, בת שני חלקים עיקריים. המאפשרים קידוח מהיר וביצוע פיצוצים ליצירת שוחות-רובאים ועמדות לכל סוגי הנשק המסייע. מערכת-הכיתוש מאפשרת להתחפר באופן חפוז בקרקע קשה בזמן של 10 דקות — החל בקידוח וכלה בפיצוץ, היוצר מכתש. מכתש זה אפשר לשפרו במהירות, עקב תחיחות הקרקע אחר הפיצוץ. כתוצאה מכך יכול החייל הרגלי „להיכנס“ לקרקע תוך פרק זמן קצר ביותר.

פלוגות הרובאים ויחידות הסיוע של גדוד מערב גרמני

אפשר שטבעי הוא כי ברה"מ מגלה ענין רב במבנהו של צבא מערב גרמניה ובנהוגו הטקטי. ובמיוחד רב, כנראה, ענין זה בטקטיקה הגמישה של יחידות הרגלים המערב גרמניות, על שני סוגיהן: הגדוד על משאיות קלות (שנים מגדודי הרגלים שבתסיבה) — והגדוד על נגמ"שים (השלישי). העתונות הצבאית של ברה"מ מרבה לעסוק בכך. משתדלים להבליט את אופני הפעולה של מרכיבי הגדוד: פלוגות ומחלקות הרובאים — ומחלקות הסיוע, לסוגיהן. הגדודים שבמשאיות פועלים כרגיל ("לפי נסיון התרגילים", כציוני עתונות

הצבא הסובייטי) בדרג הראשון. בחרשם מוצגת פריסת גדוד כזה לקראת התקפה (כשהמדובר הוא לא בהתקפה מתוך תנועה — כי אם בהתקפה סדורה). הפלוגה, הכבדה מיוצגת בו על ידי מחלקותיה (מרגמות, טילים נ"ט ועוד). פל' הטנקים המסופחת (מהחטיבה) מסומנת בשלושת מצביה האפשריים: בליווי צמוד עם הדרג הראשון; כהלון המסייר ופורץ — קדימה; וכעתודה — מאחור. יש לזכור כי נגמ"שים (שבכל אחד מהם תוחח בן 20 מ"מ) מצויים גם בגדוד כזה, בכל חולית פיקוד מחלקתית ופלוגתית (4 לפלוגה), ובדרגים אחרים — ובסה"כ 20 נגמ"שים נושאותותח. כנראה, בשל "חולשה" יחסית זו בכלי 20 מ"מ, ישנה בגדוד כזה גם מחלקת תותחי 20 מ"מ מיוחדת (7 כלים, גס"כ בנגמ"שים) — אך מדגם שונה, "הוצ'קיס". הפלוגה שבדרג השני — משמשת גם כעתודה. מחלקת משחית טנקים, כנראה 5 נגמ"שים נושאותותח בן 90 מ"מ (משמאל), ומח' לקת הטיילים המונחים הנ"ט (מימין) — 5 נגמ"שים נושאי SS-11 מאבטחות את הצדדים. "רגישי הטנקים", הראשונה חייבת גם לחפות באשה על דילוגיה, מעמדת אש אחת לאחרת, של כיתות מחלקת תותחי 20 המ"מ (בנות 2 תותחים), כשהללו מסופחות (בשטחים סגורים או קשיי מעבר) — כיתה לפלוגת רובאים — ותוקפות מתוך

תבנית הקרב של הפלוגות (בשטחים רגילים פועלת מח' תותחי 20 מ"מ במרוכז, בשיתוף עם אחת מפלוגות הרובאים). מח' מרגמות בינוניות בנות 81 מ"מ (מסומנת משמאל מאחורי מח' הטילים) מתגברת את הדרג הראשון — כיתה או שניים, מ"מ 3 כיתותיה (בנות 2 מרג') לפלוגת רובאים. מח' המרגמות הכבדות בנות 120 מ"מ, (המסומנת ב"זנב" הפריסה) היא עתודת המג"ד — ויורה "לטובת הגדוד בכללו". בגדוד כזה, יש בה 4 כלים (במקום 6 — בגדוד נגמ"שים). שתי מחלקות אלו הן "עיקר עצמת אשו של הגדוד" (תוך כדי התקפה מנחיתה מח' המרגמות אש במשך 20 שניות על יעד אחד; ואילו אשה חסימה — רוחבה 100 מ' למחלקה "בינונית", ו"125 מ' — למחלקה "כבדה").

האבטחה הנ"ט של הגדוד בהתקפה בנויה על 48 המטולים ("אגרופי" השריון) שביחידותיו, ועל מחלקות ה"משחיתים" והטילים — הפועלות בדרך כלל כלי אחת במרוכז — בתפסן תחילה, לפני ההתקפה, עמדות אש מהן תוכלנה להדוף התקפות נגד של טנקי אויב; ואח"כ — בסייען ליחידות הקדמיות התוקפות, ובנוען בדילוגים מתחום אחד למשנהו.

בהתקפות סדורות פועל הגדוד שבנגמ"שים כרגיל בדרג השני — ומיועד לביצועה של המשימה השניה של החטיבה. רצוי להמחיש כאן את השוני (שבתפיסה המערב גרמנית) בין רוחב הגזרות של יחידות התוקפות במכוניות לזה של היחידות בנגמ"שים. מהותית מוגדר השוני שבהתקפתן כך: "חיל הרגלים על מכוניות משתמש בכלי תובלה רק כבאמצעי נוע, ולצורך לחימה יורד מהן; ואילו חיל הרגלים על נגמ"שים, בדרך כלל, פועל ברכבו".

רוחב גזרת ההתקפה (במטרים)		יחידות משנה
במכוניות	בנגמ"שים	
א	ב	ג
מחלקת חי"ר	100—250	250—375
פלוגת חי"ר	200—500	500—700
גדוד חי"ר	400—1000	1000—1500

בתור כלל, הרי רוחב המסלולים של ההתפרסות והפעולה התכליתית של יחידה במכוניות — הוא רוחב המינימום של אותה יחידה כשהיא פועלת בנגמ"שים.

כדי להמחיש את בעיות השתלבותה הטקטית של פלוגת טנקים, המסופחת לגדוד ופועלת עמו בהתקפה (ראה המרשם) לתוך מערכו — הרי רוחב יגורה המקובלים לטנקים:

מח' טנקים —	200—400 מ'
פל' טנקים —	500—600 מ'
גד' טנקים —	1000—1500 מ'

כמוכן, שכל אלה הם "מספרים סכימטיים", והמסכם הסובייטי רואה לציין לגביהם הערה רבת משמעות: "כפי שנראה, מתירות הנורמות תנודות נרחבות עדי מאוד. ואין זה מקרי. מקובל בצבא מערב גרמניה כי מפקדה של כל יחידת משנה, בכל רמה שהיא, הייב לגלות יזמה בבחירת תימרונו למילוי משימת קרב; ואין כלל מהובתו לחלק "שוה" בשוה" את כוחותיו ואמצעיו על פני גזרת ההתקפה שלו".